

καθηγητές ν' ανοιγοκλείνουν το στόμα τους, αλλά η φωνή τους δε φτάνει στ' αυτιά μου, λες κι έρχεται από το υπερέπεραν.

Παρ' όλη τη θολούρα του μυαλού μου, σκέφτομαι να δώσω άλλη μια ευκαιρία στον εαυτό μου και να μιλήσω στη φιλόλογο. Είχα δει κι άλλα παιδιά να την πλησιάζουν και να της λένε τα προβλήματά τους.

Ήμουνα όμως άτυχη. Εκείνες τις μέρες γινόταν η μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών και από το γυμνάσιό μας απεργούσαν πολλοί καθηγητές.

Την επομένη την πέτυχα να μιλάει με μερικούς συναδέλφους της έξω από το σχολείο. Περίμενα υπομονετικά, αλλά η ώρα περνούσε και μαζί της έφευγε και το θάρρος μου. Και όταν την είδα να ξεκόβει μαζί με τον μαθηματικό, δείλιασα να την πλησιάσω. Φαινόταν τόσο απορροφημένη από τα δικά της προβλήματα, πέρασε δίπλα μου κι ούτε γύρισε να με κοιτάξει.

Η τελευταία μου ελπίδα ότι ο ακατονόμαστος μπορεί να έπαιζε μαζί μου σαν τη γάτα με το ποντίκι και ότι δε θα πραγματοποιούσε τις απειλές του εξανεμίστηκε την ίδια μέρα.

Πάγωσα όταν είδα τη φωτογραφία μου στο facebook. Πάλι καλά που το πρόσωπό μου ήταν θολό για να μην

αναγνωρίζομαι. «Ποια είναι η μαθήτριά που τα έδωσε όλα στο πάρτι στη Λυκόβρυση; Σύντομα θα σας το αποκαλύψω».

Καταλαβαίνω ότι δε θα γλιτώσω από τον εκβιασμό του. Αλλά δεν πρόκειται να υποκύψω, προτιμώ να πεθάνω. Να πεθάνω; Η σκέψη αυτή γυρίζει και ξαναγυρίζει στο μυαλό μου. Ύπουλη στην αρχή, αρχίζει όμως και εδραιώνεται μέρα με τη μέρα.

Όταν έλαβα το τελευταίο μήνυμά του, το αποφάσισα. Έγραφε: «Μην εξαντλείς την υπομονή μου, γιατί έχει και τα όριά της. Η τελευταία σου μέρα είναι η Παρασκευή».

Είναι Τετάρτη κι έχω αποφασίσει οριστικά ότι θα βάλω τέλος στη ζωή μου, για να γλιτώσω από το καθημερινό μου μαρτύριο. Κάθε φορά που μπαίνω στο δωμάτιο της μαμάς, τα χάπια πάνω στο κομοδίνο της μου γνέφουν. Της τα είχε δώσει ο γιατρός για τις αϋπνίες της, τότε που είχε έρθει η ζωή μας τα πάνω κάτω και δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

Ανοίγω το κουτί και διαβάζω τις οδηγίες. Μόνο δύο επιτρέπονται το εικοσιτετράωρο και να φυλάσσονται μακριά από παιδιά. Αν πάρω καμιά δεκαπενταριά, έχω σίγουρο το διαβατήριό για τον παράδεισο. Μπορεί και για την κόλαση, αν και το τελευταίο που με νοιάζει είναι το πού θα βρεθώ. Αυτό που θέλω είναι να μην ξυπνήσω, για να μην πονώ, να μη βασανίζομαι από τον ακατονόμαστο και να μη ζω καθημερινά τον τρόμο πως από στιγμή σε στιγμή θα γίνω ρεζίλι σε όλο το σχολείο.

Παίρνω μια καρτέλα με δώδεκα χάπια και την κρύβω κάτω από το στρώμα. Θυμάμαι πως κι άλλες φορές είχα παρακαλέσει να πεθάνω, αλλά για ψύλλου πήδημα κι όχι για κάποιο σοβαρό λόγο.

Όταν πήγα μια μέρα αδιάβαστη στην πέμπτη τάξη κι έδωσα άσπρη κόλλα στο διαγώνισμα, ο διευθυντής κάλεσε τη μαμά για να την ενημερώσει. Ντράπηκα τόσο πολύ που ήθελα να πεθάνω. Κι όταν πάλι ανεβάζαμε μια σχολική παράσταση και μου πήραν τον πρώτο ρόλο γιατί ξεχνούσα τα λόγια, πάλι ήθελα να τελειώσει η ζωή μου, για να μη δω την Αλίκη να πρωταγωνιστεί αντί για μένα.

Γρήγορα όμως περνούσαν εκείνες οι άσχημες μέρες και η ζωή εξακολουθούσε να μου χαμογελάει. Αλλά ως τώρα. Γιατί αυτό που μου συμβαίνει δεν πρόκειται να ξεχαστεί. Τίποτα δεν ξεχνιέται στο διαδίκτυο.

Δεν παίρνει άλλη καθυστέρηση. Πρέπει να το κάνω, αλλιώς θα τρελαθώ. Αρχίζω και το προετοιμάζω μεθοδικά. Δεν πρόκειται να γίνει στο σπίτι μας. Μπορεί να μην τα καταφέρω, κάποιος να με προλάβει και να με γλιτώσει. Ενώ ολομόναχη στον Μαραθώνα, το σχέδιό μου θα πετύχει.

Παρασκευή πρωί. Σβήνω από το λάπτοπ όλα τα chats και τις φωτογραφίες μου, χώνω στο σακίδιό μου τα χάπια μαζί με το κλειδί του εξοχικού στον Μαραθώνα. Την τελευταία στιγμή βάζω μέσα και την κούκλα μου, την Τιτίνα. Θα την πάρω αγκαλιά, όπως έκανα πάντα όταν ήμου-

να φοβισμένη. Γιατί ξέρω ότι εκείνη τη στιγμή θα φοβάμαι...

Φεύγω όσο πιο γρήγορα μπορώ, τρέμω μη διαβάσουν στα μάτια μου αυτό που πρόκειται να κάνω. Ούτε και γυρίζω πίσω να κοιτάξω για τελευταία φορά το σπίτι.

Στην τάξη προσπαθώ να συμπεριφέρομαι σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Ανοίγω το τετράδιο, αλλά δεν μπορώ να συγκρατήσω το τρέμουλο των χεριών μου.

Τίποτα όμως δεν ξεφεύγει από την Ερατώ.

— Τι έχεις; Με σκουντάει.

— Τίποτα δεν έχω. Απλώς δεν κοιμήθηκα καλά τη νύχτα.

Η ματιά που μου ρίχνει φανερώνει πως δε με πιστεύει.

— Κι άλλες φορές ήσουν ξενυχτισμένη, αλλά δεν είχες αυτά τα χάλια. Απ' τη Δευτέρα μόλις σου μιλάμε αρπάξεσαι, μένεις αμίλητη, απομονώνεσαι απ' όλους μας και σου βγάζουμε τις λέξεις με το τσιγκέλι. Είναι φανερό ότι είσαι αλλού, αλλά πού;

— Ερατώ, όλοι μας περνάμε μεγάλη φάση αυτό τον καιρό. Κι εγώ θέλω να την περάσω μόνη μου.

— Ηλέκτρα, σε μένα μιλάς και ξέρεις ότι δεν τρώω κουτόχορτο.

— Κάθε πράγμα στον καιρό του. Όταν έρθει η ώρα θα τα μάθεις όλα.

— Καλά, θα περιμένω. Να ξέρεις όμως πως το γινάτι βγάζει μάτι, λέει και είναι φανερά τσατισμένη.

Θέλω να πέσω στην αγκαλιά της, να της τα πω όλα, αλ-

λά δεν το κάνω. Θα βάλει τις φωνές, θα αρχίσει να τηλεφωνεί στους δικούς μου, κι εγώ δεν έχω άλλη διορία από τον ακατονόμαστο.

Περσιμένω καρτερικά να περάσουν οι ώρες και μόλις χτυπάει το κουδούνι εξαφανίζομαι.

Βρίσκομαι στη στάση για τον Μαραθώνα. Το λεωφορείο σταματάει μπροστά μου. Ανεβαίνω.

— Με επιστροφή; με ρωτάει ο εισπράκτορας.

— Χωρίς επιστροφή, απαντάω.

Πού, άλλες φορές... Έκανα την ίδια διαδρομή τα καλοκαίρια με τον παππού και τη γιαγιά κι ανυπομονούσα να φτάσουμε για να ξαναβρώ τις παρέες μου, να βουτήξουμε στη θάλασσα, να παίξουμε, κι ας είχα τον Θανάση να με βασανίζει πότε πότε.

Οι σκέψεις μου πετάνε σαν τρομαγμένα σπουργίτια, δε βρίσκουν πουθενά να κουρνιαξουν. Οι δικοί μου θα πονούν και θα απορούν τι ήταν αυτό που με έσπρωξε στον θάνατο. Μπορεί να νομίζουν ότι το φταιξιμο ήταν δικό τους και να τους βασανίζουν οι τύψεις μια ζωή.

Πρέπει ν' αφήσω ένα γράμμα στη μαμά και να της λέω ότι δεν έχω κανένα παράπονο, καμιά πικρία, όλοι τους με αγαπούσαν, αλλά κι εγώ τους λάτρευα όσο ζούσα.

Φτάνω στον Μαραθώνα.

